

Possessionaten : fantiserad folkteckning eller tidsteckning

Ohlsson, Ola,

59 C Br



Roman
Sw.
(Pr)

Possessionaten;
fantiserad Folkteckning

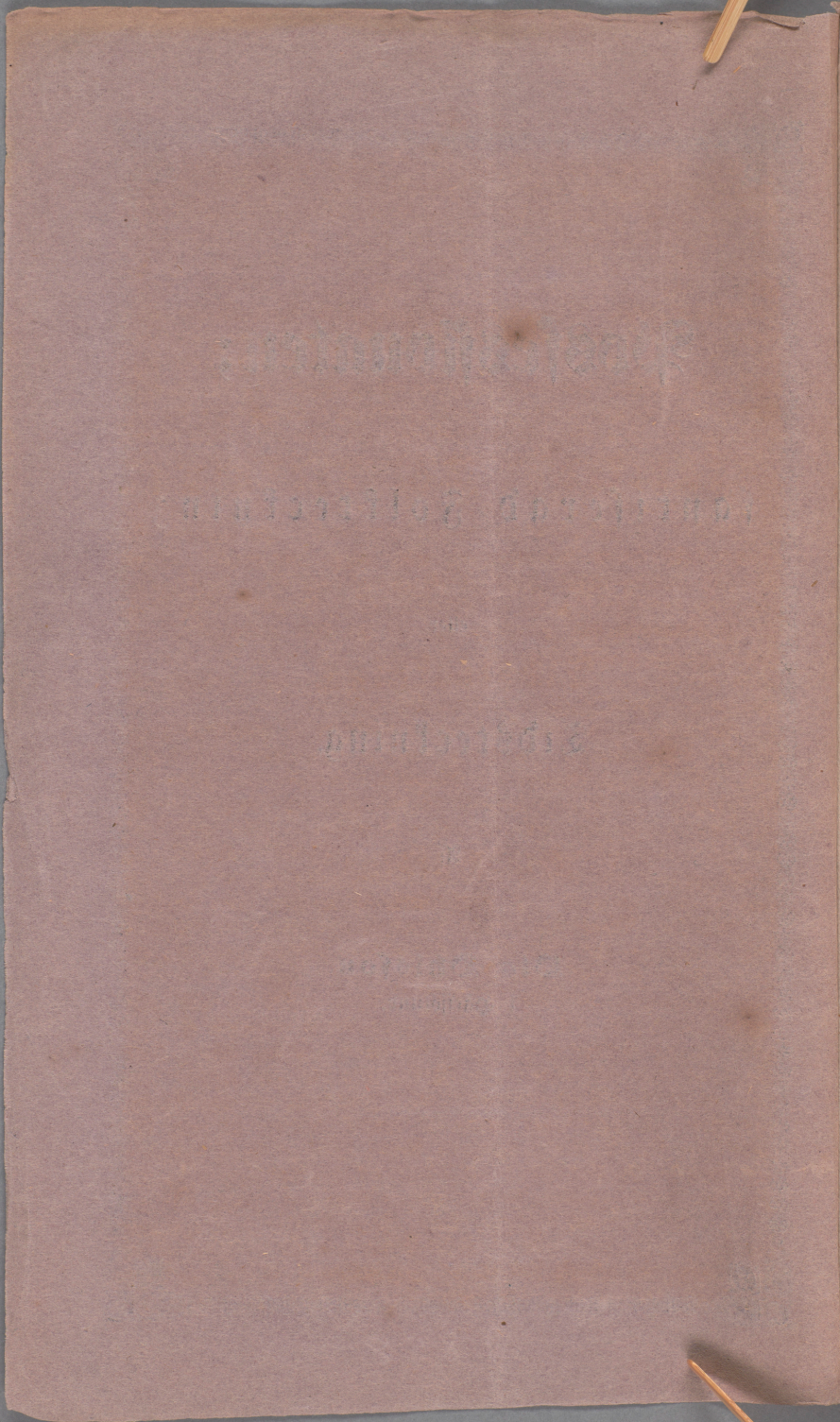
eller

Lidsteckning.

af

Ola Ohlsson
i Härsjölund.

1858



fa

Possessionaten;
fantiserad Folkteckning

eller

Tidsteckning.

af

Ola Ohlsson
i Härjölund.

Carlshamn,
tryckt hos E. G. Johansson,
1858.



F ö r o r d.

Nedan i min spådaſte ålder ſwåfwade mina fantaſier på något af det ädla och det ſkõna; de ſjõto wiſſeſteligen ſina telningſkott, alla riktade åt författarebanan, men i ſaknad af de elementer ſom erfordras för en dylik bragd måſte jag nedlägga mina wapen; och då jag nu vågar förſõket att till edert genomläſande öfwerlemna "Poſſeſſionaten" alldeles anſpråklõs, torde de tafatta uttryck ſom denſamma widlåda gunſtbenåget öfwerſes.

Wõrdſammast af
Författaren.



I.

Örnhults gamla Sätessgård, omgifwen af de hundraåriga grannarne, hvilka i en wis forntida form blifwit planterade, och som nu med sina grenar mot det öfre formade en allée, hwilken nere wid de uråldrige stammarne, gaf tillräcklig plats för de spatséwandringar Örnhults innerwånare esomoftast företogo, låg nu helt nära glömd; helst den gamla Adelsfamiljen Zernerona war utböd, och godset nu ägdes af en femtio års man wid namn Birger Strållgren, som en tid af sin ungdom gjort tjenst å i Länen der omkring warande Fogde- och Länsmans-Contoir; för hvars åtgärder flere st. af hans husbönder, som enligt lag sjelfwa fått answara för hwad han uträttat, måst afstå sina tjänster. Men icke des mindre hade han på allmogens och sine husbönders bekostnad förskaffat sig ett så betydligt Capital, att han då hans Contoirs-befattningar ändtiligen hunnit sitt slut, wågade af den siste Zerneronas sidsarfwingar tillhandla sig Örnhult, för den icke obetydliga summan 38,000 Rdr beo, hwarefter han wanligtwis titulerades Possessionaten Strållgren.

Första morgonen han som ägare wagnade på Örnhult inträder han i det rum som hans trettio-åriga fru bebodde. Hon war dotter af Prostén Blidman i Harhulta Pastorat, och hade wid 18 års ålder blifwit inwärd i Strållgrens flör, och som hans maka nu ägde trenne barn tillsammans med honom. Wi wilja icke här widlyftigt beskrifwa sjelfwa idealet af hennes warelse, men likwål nämna, att hennes ögonperlor woro friska och wänliga, men på kinderne saun man djupa sårer af de tårar som wältrat sig derutföre. Mustklerna i hennes anletsdrag wisade att det varit fylligt; men nu helt blekt och asmagradt. Strållgren började då för henne hålla följande föreläsningar:

Godmorgon, min kära Cecilia. Hwad tycker du om vår nya boningsplats, och hur har du mått öfwer natten? Är det intet bra, att hafwa så förwaltat sitt pund, att jag som ej hade något att börja med, och ingenting fick med dig mer än litet lösören, nu kunde köpa denna egerdom. Jag anser att om din far hushållat wäl kunde han varit så stenrik, att det på vår lott borde löpa sig så mycket att man kunde köpa en dylik egerdom till. Han har ju hast Pastoratet i tjugofem års tid! hade jag varit Prest der skolat jag icke gift bort mina döttrar med tomma händer.

— Jag tror att du min kära Birger börjar din morgonbön här på Örnhult, efter samma formulair som du nyttjade på Skafunda, der wi bodde förut. Jag tycker du borde war nöjd med hwad du nu har, och bedja Gud om Nåd att kunna an-

wända det till vår egen förnöjsfämbhet, och våra medmenniskors bästa. Du tör wäl inom dig sjelf kanske någon gång äga bittra förebräelser, på hwad sätt du blifwit det du är, nemligen ägare till så mycken egendom att min far ej kan lemna mig stora penningesummor, rår jag allsinte för; jag behöfwer ej uppreda änyo, att du wistie hwad jag hade då wi kommo tillsammans, och din förnöghet wägede då ej betydligt öfwer min, fastän —

Ah! afbröt Strållgren, hålt inne med dina påminnelser huru jag åtkommit min egendom, och likså huru den skall användas; ty det begriper du ej, det swaga käril; det är min själa intet wärdt du tänker predika i mig, att jag antingen skall skänka en hop tiggarebytte något, ej heller göra donationer åt kyrkor och fattigwårds-Casor! Nej intet en gång mot allbra strängaste wilkor upplemna å min egendom ett Lorp, till någon af de ofdankade Bönnderne, som under min Fogdeskrifwaretid säd släppa sina tillgångar, — något för sin skuld men huswudsalligast för mina egna funderingar; eller kan du wara så dum att tro det wara synd, till exempel då jag hade gjort en utmätning hos en bonde på några hundrade riksdaler, och han wanligtwis hade sina trettio dagar till klagotid i Hofrätten öfwer Landshöfdinge-Embets utslag; så ett par dagar efter utmätningen kom den dumeranen till mig och frågade efter hjelp, blott så att intet det lystes pant-auction på honom nästa Söndag: han hade ju bort weta af sig sjelf, att jag icke kunde utlysa auction förrän hans klagotid war förbi; men se då war det ju ingen synd att så en Revers af honom på en hundra riksdaler som dusör för det att det intet lystes ut "nästa Söndag"; — Nå sen kom han ej "nästa wecka" med penningar: samma förhållande inträffade då till des han slutligen lemnat mig Revers på halfwa skuldens storlek; — Nå! när han nu ändå ingång kom med penningar, war jag ju twungen att utlysa Auctionen och sälja hans waror till hwad pris som helst; och det hade wäl intet warit rätt att jag skulle förlora hwad han loswat mig. Jag war dertför så försigtig att jag aldrig wärderade hans waror wid uppskrifningen mer än till 3:del af wärdet, och hwad de gingo öfwer skulden, ströf jag som rätt wäl och billigt war i min sista, nota b. ibland afstref jag det å Reverserna och sedan lagsöfies han på reisen. Det är till märkandes att jag alltid stälde Reversen till innebafwaren och bewittnade den sjelf; sedan lemnade jag någon annan pålitlig wän i mitt yrke dem, så att han stod för Lagsöfningen, på det jag i händelse twist uppstod, kunde med Gd bekräfta att bonden utgifwet dem och erhållit waluta; nog af, jag gjorde dem ju en werllig tjenst, ty de kommo på detta sätt i tillfälle att få betala sin skuld medan de hade något på krotarne; ty jag wet bönder som stodo sig bra nog, då jag kom till Kronofogden Håsk. Han hade dels warit en beskedlig släktare sjelf, och dels hast dylika skrif-

ware, men inom ett par år efter jag började hushålla med dem, blefwo de så fattiga, att som man plågar säga, solen skente igenom hafarna: men jag behöfwer ej fortsätta detta mitt urskuldande för dig, min wän; min mening war endast att rådblåga med dig huru wi här skola fördela rummen nyttigast; jag tror att det blifwer bäst att du och barnen bebo östra wåningen i stora byggnaden, åtminstone de trenne östra rummen, sedan kunna pigorna hafwa det aldra wästersta till pigekammare, och mellanrummet till skafferij; — eller tycker du icke min kära Cecilia, detta wara wäl ordnat.

— Å jo, bra nog åt mig, yttrade frun, men det bär sig inte rätt wäl att då pigorne och jag skola ha hushållsbestyret, wi skall bo och hafwa skafferiet på oswanrummen, då wi ha köket och matsalen i undra wåningen. Jag talade litet med Inspektorskan Blisk i gårafton häröf; hon berättade att af östra wåningen hade de trenne östra rummen warit liggrum för främmande gäster af bättre folk, och de wästra till förvaringsrum för sådana artiklar, som Sängkläder, Linne och Poreelin som ej nyttjades i dagligt bruk, och detsamma tycker jag wi kunna nyuja dem till. De undra rummen äro tillräckliga för oss, helst då statsfolket har den wästra flygelbyggnaden och Inspektorn den östra.

— Härwid tog wår Skrällgren några steg fram och tillbaka öfwer golfwet och yttrade, "Nå, nå, det är godt och wäl! Det har warit den ordningen på Drnhult hittills, Men håbanester blir det icke så; ty det är säkert att jag för egen person begagnar de trenne gäswelrummen på östra ändan; det ena till dagligt rum, det andra till Sängkammare och det tredje till Contoir; och så snart jag får mig en duglig Inspektor kommer han att bebo de Tre rummen till wensier i Östra förtugan midt emot mina, och det tredje rummet derintill mot Trädgården skall nyttjas såsom öfwerläggningsrum då någon lymmel här på Godset begär något som ej med ordningen är förenligt; och således behöfwa wi de Westra rummen till gästrum, och kan pigkammaren behändigt inredas till tambour.

— Ja men hör på då, yttrade sig frun: Sedan du will hafwa Inspektorn boende i stora byggnaden, will jag och barnen heldre inflytta i den flygelbyggnad han bebor, än att springa upp och ner för de långa trapporna, ty ännu äro barnen små, så att de kunna bryta både hals och ben utaf sig, och då desse wera till, börjar jag att åldras och blifwa tungfotad.

— Nej se du, afbröt Skrällgren, den Östra flygelbyggnaden som nu Inspektorn bebor, skall blifwa för statsfolket, och den Westra som statsfolket hittills haft, skall inredas, den Norra ändan till Arrest och den Södra till Afstraffningsrum, ty jag föreställer mig att jag här blir twungen handhafwa en strånghet som får wara öfwerdrifwen åtminstone i början, innan jag hunnit injaga skräck

i det här myckna paterasket; ty att här varit en dålig ordning hittills, märker jag på det att allas tungor widt och bredt wälsigna, hela Jerncronskä stammen; och intet är Inspector Glink illa tåld heller af dem; det märkte jag i går eftermiddag. Då wi woro hit anlända, kom en fiskarhustru med en knippa wacker Ål, och belt simpelt knelade in i Inspectorns kök. Jag gick en stund derefter in i rummet, då färringen satt och smorde sig med hwarje handa läckerheter, och se sådana der förtroligheter mitt folk och Inspectorn emellan tål jag inte.

— Ad Herre Gud min bästa Birger, jag will då icke disputera med dig om rummen, utan din wilja får wara min lag; men tillåt mig att jag i anledning af hwad du yttrade, om förtroligheten ditt folk och Inspectorn emellan will göra dig uppmärksam derpå att den bör du icke söka till att utrota; om nu ingen förtrolighet rådde emellan dig och mig, huru många gånger skulle icke wårt äktenskapslif, wara centner tungare att bära än hwad det nu är; jag låter dig alltid råda; ty det är din ostridiga rätt; jag är alltid tålig och undergifwen, det är min owilkorliga skyldighet. Mången gång då du är uppbragt än öfwer ett, än öfwer ett annat, söker jag ju till på bästa wis, att blidka dig och falla dig till ett wckare bruk af din upprörda wilja. Hwad annat, än wår förtrolighet är som leder mig dertill; min högsta glädje är att göra dig till wiljes, och hwad mig sjelf widtommer tror jag mig kunna påfalla ditt eget vittnesbörd, att jag ständigt lagt mig winning om förtrolighet mot dig; du skulle kanhända annars många gånger råkat i äfwenlyliga omständigheter, om jag i stället för att bewesa dig, sökt till att uppmuntra dig i din föresats, och således gjutit olja på elden. Samma förhållande är äfwen med en Inspector och folket, ty är der intet förtroende, aflöper det intet wäl. Då dagswerkaren gör sin skyldighet, bör han af Inspectorn bemötas med wänlighet; detta gör att den förre äfwen i den sednares fränwaro är lika trogen och slitig; deremot om hans enda belöning och uppmuntran är bannor, swordom, hotande och bestraffning, blir han nedslagen, trög, opålitlig; med ett ord sagt en ögontjenare, som arbetar då han drifwes dertill, tänkande alltid så i sin förmans fränwaro: Om jag gör litet eller mycket är jag ju ej ändå saker för bannor och stryk; min aflöning är alltid densamma; jag är ansedd som en Dre som ej går längre än pistan drifwer honom; om storsjedern i ett urwerk spännes för styf måste ju de öfrige mindre hjulen taga en oriktig gång, och då deras taggar blifwa aflitna, eller kedjan brister, stannar werket och ej kan uppfylla sitt ändamål; detta sel måste ju sökas hos werkets förman, urmakaren, som spånt fjädern så hårdt att ej de mindre hjulen kunde ega bestånd, och kedjan, hwilken jag med skäl kan likna wid förtroligheten, ej varit i stånd att sammanhålla urets mekaniska lif, hwarföre jag tycker att du bör behålla den

härvarande Inspectorn som känner både till folket och dess egenskaper, och som är wan wid de syftor här förehafwes. Det är ju för öfrigt en bestedlig, städad karl; hwem wet hurudan du kan råka på, om du tager en ny; du kan få en tio gånger sämre än denna.

— Strällgren slog på sin snusdosa, tog en pris och yttrade: Det hörs på dina lectioner min k. Cecilia att du är Prest-dotter, jag tänkte jag knep dig ifrån din pappa så tidigt, att du ej skulle insupit så många granna ord att bjuda på. Det går emedlertid an, att jag är en stadgad karl; ty wore jag aldrig så litet wet i mina beslut, så kunde du med så god talesförmåga blifwa storsjedern i Örnbulis urwerk, emedlertid må du nu studera till nästa öfwersläggnung, jag går emedlertid ner och hålsar på Inspectorn.

II.

Då Strällgren nalkades det rum Inspectorn bebodde, började Sadon, en stor lurswig hund, att skälla och något närma sig Possessionaten, men i detsamma kom en af Godssets Torpare som äfwen ämnade sig till Inspectorn, för att betala en liten summa penningar som han lånt för ett par månader sedan. Så snart Torparen nalkades, ropade han Sadon, och strart lyfnade hunden och sprang emot Torparen wistande med swansen. Hå hå, mumlade Strällgren, det synes på hunden äfwen att "förtrolighet" råder emellan Inspectorn och Torparne, då sjelfwa hunden så mycket wårderar sin husbondes underhafwande; men tiderna måste förändras. Han afstannade sin monolog och inträdde ganska häftigt, utan att stänga dörren efter sig hwilken skyldighet Inspectorn i hans ställe fullgjorde. Torparen ansåg det vara sin pligt att stadna utansföre, i händelse Possessionaten och Inspectorn hade något att rådpåga, hwarwid Torparen ansåg sig öfwerslödig. — Då dörren war stängd helsade Strällgren ganska barft: godmorgon Inspector Blink. Det war en förb...d dugtig hund mot sin husbondes herre, men ganska bestedlig mot dess underfåtare; det djuret måste wara födt med en äkta själ, som så noa wet ur-silja Herrn och Elafwen, och det på werldens nu warande wis, ner-skälla den förre och loforda den sednare.

Sedan Inspectorn höfligt bugat sig för sin nya husbonde yttrade han: min ädle Patron får ursäkt det hunden skälde; det war första gången han såg Patron, ty då Patron war här och öfwersåg egendomen hade jag utlånt honom på Fogeljagt till en Torpareson här på godset. Jag är dock öfwertygad att tredje gången han råkar Patron så är han wänlig och icke ens öppnar munnen. — Den sista Zernerona här bodde, brukade när han gick ut åt ågora alltid hafwa honom med sig för nöje skull. —

Ja för nöje skull ja, svarade Strållgren, ty intet förswar behöfde den weklingen; han lät de underlydande göra och låta efter eget behag; och jag tror att om han kommit i den ringaste ordwerling på allwar med någon af sina Torparelunsar, så hade Sadon behagat förswara den sednare! jag såg t. ex. nu då jag kom, att en karl, troligen en af Gudssets dagdrifware äfwen anlände, och så snart denne nämnde "Sadon," sprang hunden mot honom med glädje och wistade med swansen. Men jag tyder mig märka, att hunden icke är ensam om, att wista med swansen och hålla god min med arbetsfolket här! Säg mig: war det ej werkligen en Torpare som ämnade sig till eder då jag kom? hwarför uträttar han ej sitt ärende och sedan går till sitt arbete? fast det war då en dum fråga af mig! de der jönsarne tala wäl helst med Inspectorn i enrum, och alldraminst i godsägarens närvaro?

— Hwarför icke det, ytrade Inspectorn. Jag har äran underätta Herr Patron att allt underlydande folket här är ganfka städadt, och att hwar och en af dem wisar aftning för sina förmån. Då den nyss ankomna karlen sannolikt förmodade att det war godsägaren som inträdde till mig, wille han kanfke icke rusa på, och störa oss i hwad wi möjligtwis kunde hafwa att samtala.

— Strållgren brummade halfhögt: Nej, han wille icke jag skulle hafwa min näsa i edra samtal.

— Skulle Herr Possessionaten tillåta det så will jag inkalla honom, då Herrn får höra hwad han har för lönligheter.

— Ja! svarade Strållgren.

Inspectorn öppnade dören och ropade: Måns! kom in om du har något att tala med mig om.

Måns, som ståt utanföre, inträder med hatten under armen, hålsande och djupt bugande, mot Possessionaten som orörlig satt på en karlstol. Efter en lättare bugning mot Inspectorn upptog han sin utfläta plånbok af läder och ytrade: mitt ärende är till Herren att betala de hundra dalerna jag lånte i Julas; här äro de; will han nu säja hwad han ska ha i ränta.

— Inspectorn emottog penningarne och ytrade: Ränta tar jag icke utaf dig, och wändande sig till Possessionaten fortsfor han: Den stäckaren hade intet mer än 2:ne kor, och den ena reswo wargarne ihjel för honom wid Jultiden; han sitter med sex barn och är en ärlig karl; jag lånade honom desse penningar till hjelp för att inköpa en annan ko; då han led sådan olycka, wore det ju synd att taga ränta för denna korta tiden. Torparen bugade sig och ytrade: Jafå, tack och heder! Gud wälsigne Inspectorn för sin godhet! hwarester han med hatten i handen bugade sig ganfka djupt mot Strållgren och gick.

— Possessionaten reste sig då; — Nå huru mycket har ni för sådana tjänster?

— Ingenting annat än tillfredsställelse att hafwa kunnat hjelpa en behöfwande, och dermed är jag rikeligen erfatt.

— Jo Herrn hade en annan tillfredsställelse, med denna hjälp, och det var den, att med desamma som Torparen fick en ko mera på betet, så måste Godsegaren hafwa en mindre, och trosligen war det wäl den Torparens Son, som ej wille uträtta annat än låna Sadon, och sedan drifwa fogelsjagt, det hade då varit orätt, menade Inspektorn, om de intet hafit twenne kor så att den raske jägaren fått sot mjölk etc., utan i desß ställe fått hänga bössan på wäggen och wänja sig wid arbete; åtminstone är det min tro att detta varit bewefelsegrunden för den lemnade hjälpen.

— Herr Possessionaten må förlåta mig att jag uppriktigt säger det båda dessa påståenden äro oriktiga, ty alla Torparnes Contrakter äro så ställda, att de hafwa sina egne beteshagar för sig sjelfwa; likwäl så, att en tre a fyra stycken hafwa dem sammanlagna, och ej heller war det denne Torparens Son, som hade lånt Sadon, ty denna mannens äldsta Son är ej mer än Uttta är gammal och han har trenne flickor äldre, och för öfrigt driftar jag påstå det jag icke gjort orätt uti det, att jag lånat Peters Son på Harswet min hund, han är ung och qwick och gamla Skogs waktaren här på godset som äfwen är jägare är nu sina sextio år, och tycker mycket om pojken och ämnar föreslå honom till sin efterträdare i dessa båda syflor.

— Jafå! brummade Strållgren, har pipan det ljudet, här på Örnhult. Det war ej underligt att den slappa ordningen sugade både must och mærg ur Berncronska familjen, då den ena tjenaren skall wälja sin efterträdare, utan afseende på om husbonden bifaller eller icke. Nej se derwidlag kommer ni att ränna emot. Jag har hitintill icke varit någon mes, och hin wet hur många windar det skall blåsa innan jag blir det. Derester upptog han sitt Giggarrjederal, öppnade och uttog en Giggarr; Inspektorn skyndar med en rändstifta att bjuda eld, och då detta rökwerk wäl war kommit i gång började den förre: Nu hafwe wi hitintill blott talat om småsaker i sig sjelf. Meningen med mitt besök war den att till säga Herr Inspektorn det han ställer alla böckerne som röra Godset här i fullkomlig ordning och desamma mig förewisa om en Uttta dagar.

— En Uttta dagar yttrade Inspektorn. Böckerne äro så fullkomligt rediga, att de på denna stund kunna uppläggas till granskning. Det skulle wara en dålig Inspector som ej införde om aftonen, hwad som passerat för dagen. Har Herr Possessionaten tid, skall jag genast framlägga dem. Här är Copie-Boken af alla Torparnes Contrakter och ett sammandrag af hwaras och ens skyldigheter; och här är Dagswerksboken.

— Ja ja, afbröt Strållgren, göm så länge. I morgon kommer jag hit till Herrn. Nu får jag lof att ha litet frukost. Godmorgon så länge.

III.

Under det wår wördbade Possessionat, med fasta och allwarsamma steg wandrade från Inspektorns boningsrum, upp till huswudbyggnaden, war han försänkt i djupa tankar och muslade halfbögt för sig sjelf: Den der Suspectorn kan wara bra nog att föra räkenskaperna och allt det der. Men det arma kråket är bara för godhertad mot dessa eländige torpare-humlar. Hade det varit en karl med hjertat på rätta stället, kunde han min själ fått sedel utaf den der Wäns på Jungan på minst fyratio Riksdaler i den knipan han war. Hade jag hushållat så i mina dar, så hade jag icke egt repet att hänga mig med; då han ytrade detta war han så nära sin egen trapp att han rände pannan mot väggen, och ropade: Hwad nu! wilja de redan slå ihjel mig! Wid detta utrop kom feun springande och förwånad utropade: Gud bewara mig wäl, min söta Birger, hwad har inträffat emedan förtwislan är dig så nära, att du will hänga upp dig?

— Tyji! röt Strållgren till, hwem f—n har tänkt att hänga sig! Jag rände pannan i trappstolpen. Jag ser wäl att du är ledsen, men icke därför att stöten kunde wara wädlig, utan för det att han icke war dödande! men hållen I mig för ett ondt frut, så will jag nämna för er ett gammalt ordspråk att "Ondt frut förgås intet så lätt." Hwar är feukosten? "Den är redan insatt i ditt dagliga rum." Possessionaten tog genast plats wid bordet och gjorde verkligen skäl för sig, ty han hade i allmänhet god aptit, som nu war fördubblad, så att han gjorde bordet rent för allt hwad mat benämndes; bordlexan war snart läsen, hwarefter tobakspipan tillets, och han helt tranquilt kastade sig i en ländstol och insomnade, hwarwid han släppte pipan i golfwet då det förut något bräckt Sjöskumshuswudet gick i flere stycken. Härwid uppwaknade han, och i bestörtningen röt han: Hwad katten kan det wara för en dag i dag! Dessa små motgångar hafwa sannolikt icke något godt att betyda för framtiden för mig här på godset, då sådana anstötur wäga möta mig så när sagde wid mitt första inträde här. Men det är ju sant, hos den starka själen härdar olyckan modet. Men welkingen krossar den. Jag skall emedlertid för att hämta andan liet, gå ut åt egorne. Men tyft, pistolerne är nödigt att stoppa i fickan i händelse ryftet fluget förut.

IV.

Fru Cecilia, som hört då Birger släppte pipan, hade sprungit till dörren, för att se eller höra hwad som hände. Sedan Strållgren begifwit sig åt egorna gick hon genast ned till Inspektorn för att så weta hwad som förewarit emellan Possessionaten och

denne. — Infkommen hälsade hon vänligt, och Inspectorkan som i desamma inträdde gjorde sin ödmjuka compliment för nya husbondefruen, hwarefter hon vågade fråga om det war möjligt så bjuda kaffe.

— Som man af erfarenhet wet är kaffe en dryck som sällan af fruntimmer försmås; alltså antogs bjudningen, och under denna njutning werlades så mycken förtrolighet emellan dessa Damer att papper skulle stiga till en ofantlig dyrhet, om man wille försöka uppteckna deras resonnemang; nog af de bleswo wänner, som wanligtwis fruntimmer under kaffenjutningen bruka blifwa. Wi lemna dem i ro wid den ljusta kaffetidern och skynda efter vår Possessionat utåt egorna.

Som vår wårda Possessionat icke war kännare i de genom egorna gående ginwägar, råkade han mitt emot en lång smal sjö, och på hwilken ända åt sjön han tyckte det wara för långt att gå omkring. I desamma warseblef han nära der han stod en person som satt i en liten båt och fiskade, hwadan han ropade honom an, och säger: hwem är du? till swar lemnades: Mitt namn är Alfred Pettersson, min far kallas i allmänhet för Petter på Harswet och är Torpare under Örnhult. Tillåt mig fråga hwem jag har äran tala med?

— Jo! jag är icke mer och icke mindre än egare till Örnhult.

— Förlåt mig då wördig patron, det wiste jag inte.

— Ah, det skadar intet att du både talar och swarar för dig i en ton som är gängse hos godstorparesfolk. Men jag wille befalla dig att du fraktar mig öfwer till andra landet.

— Gerna wille jag efterkomma Herr Patron's önskan, men Ekon bär of intet begge, utan Patron ska . . .

— Hwad f—n är det för titel du ger mig; menar du jag skall inläggas uti en mustjött och sedan affskutas, efter som du kallar mig Patron?!

— Ah Herre Gud, hur ska ja då säga?

— Possessionat du jöfer bles swaret.

— Ja så! Potentat då, swarade Alfred, ja Potentaten ska få låna Ekon och ro öfwer till andra stranden, och jag skall löpa omkring sjön.

— Strållgren swarade: Nej jag kan icke stöta årorna; nog f—n war waden of båda!

— Nej, sade Alfred, jag vågar ej bifalla detta beslut, säwida ej Herrn är stummare, för min del är jag wist icke rädd.

— Lågg till land och låt mig stiga uti, det går nog för sig — fiskare och flytter hafwa alltid en särskild gud.

— Skrattande frågade Alfred: hwar står det skrifwet?

— Strållgren med en förnumstig mine swarade: I Collossernas sätte.

— Wå gå då, yttrade Alfred.

— Possessionaten steg uti, Alfred satt wid årorna, ett enda tum öfwer wattenytan förmodde den brädliga farkosten waka; midt på sjön öppnas en swår låcka i botten. Rådet blef ej annat än att Possessionaten skulle börja att lånsa ut watten, med ett i båten befintligt öskärl, icke wan wid denna sjsjelsättning tynger han för mycket åt ena sidan, båten kantrar; Possessionaten och Alfred ligga i sjön.

V.

Alfred war en skidlig sinnare, för att rädda sitt lif begaf han sig mot land. Possessionaten fick tag uti den kantrade båten, och ropade af alla krafter: rädda, rädda mig.

— Jag är twungen rädda mig sjelf, jag måste owillkorligen i land att afkasta mig kläderna, orkar jag sedan rädda Herrn, så skall jag göra det, blef swaret.

— Skrällgren plaskade i watten som en groda, under utropen: "hjelp mig så betalar jag tio Riksdaler, hjelp mig, skall du så förnyadt kontrakt på din faders torp till ewig tid."

— Alfred war kommen i land, afkastade kläderna och hörde skändigt Skrällgrens slagorop, som nu blifwit förwandlade till, "rädda mig, till belöning har du min äldsta dotter Aurelias hand."

Desja ord märktes wäl af Alfred; men som han aldrig sett Aurelia, aldrig drömt om dylikt, halkade orden förbi utan werkan i hjertat, men den honom medfödda människofårleken, talade högt uti hans inre, han wille fullgöra sin christendomspligt, begaf sig åter i sjön, och efter en otrolig ansträngning lyckades det honom draga Possessionaten halfdöd i land.

Då Skrällgren en längre stund sanslös legat på stranden, uppvaknade han till sans. Under dödsdwalan hade han lifwäl ånkrat sitt löfte, rörande Aurelia, ehuru lifwet war honom kärt, af hwilken anledning han ytrade, de twenne först gifna löften till din belöning håller jag punktiligt, men det tredje hwad som rörer slika återtager jag.

— Goda löften, nådig Herre, hafwa icke varit orsaken till er räddning, men min pligt såsom medmänniska war den egentliga orsaken att ni nu lefwet; men ni har uti er dödsångest gjort ett testamente till mig. Hade jag aldrig hört det så hade jag lefwat lika lugnt, men det har nu fäst sig wid hjertats rot, och jag ämnar det i behörig ordning bewaka.

VI.

Under dystra och oroliga tankar, wandrade Possessionaten hem till sitt Herrefäte. Snart blefwo kläder ombytta, och under

denna systerfättning hade han den artigheten för sin förwänande familj, berättat hela sammanhanget, från punkt till prick; Och då han i slutet af sin berättelse äfwen följde sanningen och sjelf tillade, jag tror bestämt att jag nu legat på sjöbottnen, om jag ej i nöden hittat på den utvägen att till min sista räddningsplanke bjuda Alfred min Aurelias hand, och detta trodde den wäghalsen wara fullt allwara, hwarföre jag således i ordets egentliga bemärkelse har att tacka din tillworo, min kära Dotter, för det att jag nu lefwer. Glickan som med ett werkeligt wemod öfwer fadrens iråkade nöd och med en inre tillfredsställelse öfwer hans räddning, hwarföre hon icke ansåg något pris för högt, blef så glad och rodnade i ansigtet som en pion, hwarefter hon utan widare betänkannde yttrade: pappa har orätt uti det smicker hwarmed han öfwerhopar mig, nemligen att jag skulle wara dess lifs räddare; den äran kan jag aldrig emottaga ehuru gerna jag önskade det. Men låt den som werfeligen förtjenat den, både så hedern och belöningen för denna ädla handling — — —

— Jag tror slicka du icke allenast talar i en predikareton, utan det låter till och med som du wille blifwa Alfreds förespråkare till hans rätt och din olycka.

— Aurelia war intagen af de allbra ädlaste känslor, hwaraf endast quinnohjärtat är mäktigt, och yttrade: Ehuruwäl mitt bröst hittills warit fritt ifrån alla stormande kärlekspassioner och jag ännu icke sedt Alfred förefaller det mig dock att han är den som min hand och hjerta bör tillhöra. Han har ju icke allenast räddat pappas lif, han har äfwen återskänkt min moder sin man och mig och mina syffon sin fader allt detta med icke mindre än wädan af sitt eget lif; och då ni uti den hårda dödskampen åberopat mig såsom den yttersta lösepenningen, anser jag den icke wara för stor, för en så god och ädel gerning.

— Conjs är du bestämt, min kära dotter, ser du icke att jag ännu lefwer? men tyft, jag ser min nya Inspector stannar på gården med sin skjuts.

VII.

Boesfessionaten går den nyss anlände till mötes, med ganska graviteriska och afmåta steg. Samtalet emellan honom och dottren hade så upprört honom att han war i förlägenhet huru han skulle på ett wärdigt sätt öppna konversationen med den ankommande. Men war man förpassade i en hast till sitt wederbörliga stråprum alla hans inre fantastier, och med en stadig röst helsade: Godt morjens, wälkommen och det som man brukar säga just i grefwens tid; jag har redan gifwit min förriga Inspector en wink om hans assist.

Denma helsning beswarades af den nye Inspector Pryggflo,

med uttrycken af "ödmjuka tjenare, och aldrig som ödmjukaste tjenare!" ätföljde af så många bugningar som en sägskärare gör wanligtvis på tolf timmars arbetstid; hwarefter han yttrade: hade ej wägarne varit dåliga och skjutslunsarnes kampar ännu dåligare hade jag varit här i går, ty jag reste från Washult redan för tre dagar se'n, och den biten här och der emellan, borde man kunna föra på tvenne dagar, helst det icke är fulla trettiofem mil. Men det kan icke wara bättre då man reser igenom en trakt, der endast Säterier och Herregods finnes hwarest torpare och gods-bönder werkställa skjutsen, och då dessa gods äro besatta med dåliga Inspectorer, som tillåta de underlydande krabbarne södra upp fodret på sina kor, och fråga intet efter hurudana skjutskafarne ser ut, till stort men för resande.

— För andra gången: wälkommen! blef swaret; stig in så ska' wi taga oss wälkomst-snappsen. Inspector Flink skall genast upp för att göra reda för sitt fögderi, och få sitt afsked!

Under det man snappade och förfriktade sig, gief bud till förre Inspectorn som uppfom med alla till godset hörande böcker och råfenskapet, hwilka genomgnades af både Skrällgren och Bryggelö. Som de woro förda med ordning och skicklighet fans ingenting att anmärka, hwadan Inspectorn fick sin aflöning samt följande wäl forta' men innehållsrika bewis:

"Inspector Flink har gjort skäl för sitt namn; men som jag "nu antagit Tit. Bryggelö, till Inspector under förwäntan att "han gör detsamma, kan jag ej annat än recommendera min "gamle Inspector. Drnhult den 15 Maj 18—

Birger Skrällgren."

Sedan Inspector Flink aflägsnat sig yttrade Skrällgren: Jag har låtit inreda en arrest och ett afstraffningsrum i Westra Flygelbyggnaden.

— Ja, det är nödwändigt, inföll Bryggelö.

— Skrällgren fortsatte: Här finns på godset en luns, en fattig satan, som heter Måns på Jungen; den bör kläs.

— Ja jag ser namnet i boken och sätter för honom ett minnestecken.

— Ja, det war snällt, gör ett minnestecken afwen för Petter på Hartwet. Han har en son som heter Alfred, en stor sälle som ej drifwer annat än de båda förenade lättjesfulla yrkena jaga och fiska, samt att då och då blicka in i himlaperlan på en ofskuldfull mö. Jag wet ej om Tit. förstår mig?

— Jojo men, jag förstår nog! för honom sätter jag både F. och W. Och för att helt simpelt slippa den göken, göra wi honom wid nästa mantalskrifning försvarslös, ty gubben är wäl icke äldre än han orkar göra fyra dagswerken i weckan på godset, och hwem bryr sig om hurudant han sköter sin täppa.

— Alldeles rätt — detta gäller blott de tvenne till hwilka

jag har särskildt agg; men i allmänhet får godssets folk handhafwas strängt ty de stå sig temmeligen bra, så att man ej gerna kan pressa dem efter noter.

VIII.

Under det wår wördade Possessionat skingrat sina uppswålande fantasier rörande Alfred och Aurelia hade den sednare warit så lycklig att i sin kammare så njuta några ögonblicks ensamhet, hwarunder hon kunde gifwa sina känslor fritt lopp. Härunder nedskref hon följande bref:

"Till Alfred Pettersson!

Ohuru mitt hjerta, utaf de allbrämest bewekande skäl woro färdigt att titulera dig, såsom älskare, är jag likwäl i detta fall bunden till tynnad; uti mitt innersta (jag wet ej af hwilken makt) är jag öfwertygad, att utom din rådighet, din raske och beslutsamma handling, din stora människofärlig, har du ådagalagdt sådana prof, att ett kallt ishjerta, skulle upptina till en flytande åder af en midsommarställa; du har med ditt eget lifs sättande på spel räddat min faders lif, till glädje och tröst för mig, moder och sysson; du har härwid efter min faders berättelse, först och främst emottagit löften om små fördelar, rörande din jordiska existens, och slutligen löftet om min hand: Detta är jag ändå ej så swag att tro, hafwa warit bewefelsegrunden för denna ådla handling och om än så wore, finnes deruti intet tadelwärdt, men nog af, detta ditt ridderliga handlingsfätt har hos mig werkat, det skönaste erkännande, detta har fäst sig wid mitt hjertas rot, och ehuru fri från alla passioner, känner jag inom mig sjelf att jag är ditt hjertas fånge — blygsamheten borde wisserligen hafwa förbjudit mig dessa uttryck; — men tacksamheten i ett wett qwinnohjerta känner inga gränser, det swallar högt, högt öfwer sin bestämmeelse, och det måste antingen swalla eller öförintas. Jag har wisserligen inom mig sjelf haft samråd, huruwida jag wore dig wärdig eller ej, och kommit till den slufsats, att då du förklarar dig nöjd med den ringa ersättningen som i min faders kamp med döden blef dig erbjuden; skulle det wara en himmelskriande orättwisa att ej fullgöra ett löfte, hwartill du äger så rättmätiga anspråk. Innan detta löfte uppfylles har du och jag troligen många swåugheter att bekämpa; jag wore allt för litet kännare af den redlige mannens karaktär, om jag ej tilltrorde dig uthårda profwet, och med nåd af Den som styrker de swaga, skall jag göra dersamma. Sticka några ord till swar åt

din
Aurelia."

IX.

Den nye Inspectorn Bryggelso wille icke dröja länge förrän han wille wisa att han war erfaren nog att hålla hwad han lofwat, neml. att göra skäl för sitt namn; Torparne blefwo derom formeligen underrättade genom en större swaitmålad tafsla som han lät anställa öfwer dörren till sin bostad, med bild af en hämnande Nemisis med en spöbundta under armen samt inskrift: "Blind lydnad annars stryf," detta war i början tillräckligt för att injaga förfräckelse; men då han började med sina försölsjeler mot Måns på Tungen och Alfred Pettersson, hwarwid den sednarens fader ej war lottlös, började det plågade godsfolket wisa tänder och esomofast wid hengäendet från dagens arbete, hwar och en beklagande sin lidna oförrätt, yttra ett och annat förslag till tyngdens hämmande. Fölsden häraf blef ett och annat mummel mot Inspectorn, som å hans sida beswarades med sitt antagna system. Torparne som under Berneronska familjens tid befunno sig wäl, blefwo helt och hållet utplundrade. Måns på Tungen och Petter på Hartwet, blefwo drifne från sine torp utan dom och ransakning — Alfred förklarades försvarslös. I denna belägenhet wände sig torparens folk till Alfred såsom känd för en behjertad man, (och kanhända äfwen ryktet om hans så kallade bekanskap med Aurelia dertill gaf orsaken), om råd i sin kinkiga belägenhet; Alfred swarade ädelmodigt: Min faders och min egen försölsjelse bär jag med tålmod, men eder nöd går mig till hjertat, jag skall fundera på upprättelse; fölsjande morgon nedskref han fölsjande biljett:

"Dyrkade Aurelia!

Genom din erhållna skrifwelse finner jag att du ömmar för min och de minas belägenhet, och anser såsom en rättwis gård det parti, som emellan dig och mig öf öwetande i ett ögonblick är avslutat. Derved må det gå efter Försynens skickelse! Men kunde du inverka på din fader och hans tyranniske Inspector och sålunda utverka bättre fördelar för öf fattige Torpare, gjorde du dig dubbelt förtjent af en himmelens belöning. Glöm mig ej!

Alfred."

Detta gjorde ett djupt intryck på Aurelias ömma hjerta, hwarföre hon icke underlät att såwäl hos sin söta Pappa som hos Inspectorn göra godsintia föreställningar till folkets bästa. Detta war långt ifrån att utgöra någon "helande Balsam i deras belägenhets sår," twärtom blef det en "olja på elden". Förtroendet fortsor till den grad, att den undertryckta arbetspersonalen beslöt att tufta monsjör Bryggelso, hwilket utfördes så energiskt att han, med det önsfede vitsordet att hafwa gjort skäl för sitt namn, återwände till Badhult.

X.

Under det dessa "Revolutionens stormar" öfvergingo Strållgrens familj, war ej frun i huset lottlös; hon hade fullkomlig del af sin mans planer, utan att befalla desamma; hon hade äfwen del af sin dotters så kallade lidande för Alfreds skuld, ty allt efter som Strållgrens förföljelser mot Alfred widtogo, ökades hennes kärlek till honom; frun wågade därför en wacker dag yttra till sin man: Jag wet just werkeligen icke hwad som går åt vår dotter, Aurelia, hon tyckes liksom hafwa en hjertesorg som jag icke kan utsondera, men den är ändå af det slaget, att hon tåres af ett dagligt lidande. Jag känner ingen skuld hårtill å min sida, och känner du någon å din, så sök till på allt sätt att godtgöra den.

— Se der ha wi ägget, blef swaret. Du skall bara weta att när jag plumpfede i sjön, och efter min räddning berättade historien, om den der Alfred, märkte jag nog att hon tog det illa wid sig. Hon inbillar sig att jag skall hålla det förslugna löftet jag gjorde i min dödsångest; ha ha ha! jo, det skulle wara wacker.

— Men förlåt mig, min gubbe lille, yttrade frun, tycker du det skulle wara wackrare, att utan någon räddning se vår dotter plumpsa i sjön. Tycker du det wara rätt att swika det gifna löftet, sönderslita de hjertan till hvars förening du dem owetande warit wällande, och efter en dylik bragd ställa vår käraste dotter icke allenast på förtwiflans brant, utan äfwen efter hwad jag kan tro och förnimma rakt uti des wåldsamma sköte genom ett. . .

— Ah tyft! röt Strållgren, med edra fruntimmers-lexor. Jag hör, du spelar under samma täcke som Aurelia, och kanhända hwad warre är, du ingifwit henne detta wisshetspuls-
wer, för att dermed locka eller twinga mig till ett beslut, som för dig och mig wore förnedrande, och för henne sjelf rakt olyckligt. Men mitt fasta beslut är ett afgörande nej, och ännu mer skall jag hådanester söka aflägsna från huset min kära stumme, så att han heldre traftar landsvägen ensam med sin jagt i marken, än sätter sig i Venus' snåcka och wåga sig på djupet, att lysna på Cirenebas sång och söka fånga dem, hârom må du underrätta både flickan och hennes och din (efter hwad jag nu hör) gemensamt hyllade gunstling.

— Frun, med tärperlorna i ögonfransen, återtog nu hela den styrka af wåltalighet hwaras qwinnohjärtat är mäktigt och yttrade: "Min kära Birger, innan wi skiljas från detta samtalsämne, will jag frimodigt säga dig att du känner icke qwinnohjärtat, och aldrig har du känt det; I männer äro hårda och fasta i edra beslut, och liksom den rotsfasta hundra-åriga eken trotsar stormen, trotsen I efter eder föresats alla qwinns böner och önsningar, då de ej öfwerensstämma med edra egna tillspjade nycker och beräkningar. Ni estersinnen ej att äfwen qwinnan trotsar och är bastant, då det är fråga om uppsyllandet af

pligter, synnerligast kärlekens, som uti qvinnans hjerta, åtminstone hos de renare själarne, har sin skönaste bostad. Hon måste owillkorligen antingen nå målet för sitt beslut eller duka under. Lik fortidens tappreste Sköldemör, skall hon antingen winna seger eller förtampas, hon känner inga gränser som hindra henne i sitt beslut, då det gäller att uppfylla kärlekens och redlighetens fordringar. Hon wet med sig sjelf denna sin bestämmeelse och hon är ihärdig deruti såsom: en retad Hyena är i förföljandet af sitt tillämnade rof. För uppnåendet af sitt mål sätter hon ofta sitt lif på det sista terningkastet, skulle hon än derwid draga det kortaste strået.

— Ja hon war ännad mannen till ena hjelp, och hvarudan denna hjelpen blef wisade den första qvinnan redan i Paradiset som sedermera gått från moder till dotter, hela raben igenom ända till dig och din dotter, yttrade Skrällgren. Men i alla fall kan jag ej lida detta ewiga käbblande, utan ha slut på saken. Jag skall emedlertid söka tala förnuft i slickan, ty hos den gamla sturukan är wettet slugit bort med wildgåsen.

XI.

För att efterse arbetsfolket tog Possessionaten en utflykt åt ägorna till häst. — På långt afstånd kunde han se öfwer en större odling till hwilken arbetsfolket war beordradt. Men nu kunde han ej se en enda man i rörelse, ty ehuru något sent på dagen, hade folket ej förrän nu intagit sin middag. Sedan Skrällgren blef utan Inspektör brukade han sjelf draga strängen till gårdens wältingfloca men hade denna dag genom samtalen med sin fru förglömmt detta sitt åliggande, hwarföre folket wäntat intill des hungerns kraf gjorde måltiden nödwändig. Ankommen till nyodlingen steg han genast af hästen, och sedan han först utdömt sin wrede med swordomar och förbannelser öfwer det arma folkets lättja, hvars försvar och ursäkt ej fann ringaste gehör uti hans öron, försäkrade och tillsade han dem, att fastän Bryggelso war aspiskad, war spöbundtan qwar, besallandes dem samt och synnerligen följa med sig hem, för att i asstraffningsrummet en i sänder undergå den tortyr han ännade dem. Denna inbjudning war för de arbetande ej så synnerligen wälkommen, hwarföre de gemensamt wägrade åtlyda kallelsen. — Possessionaten häröfwer på det häftigaste uppbragt, började med sin grofwa ridpiska som bestod af en gammal relique från hans Länsmansstid, sammanflätad af trenne telningar, ännade till så-afwelus besträmjande, öfwersalla den ena efter den andra. Folket såg sina kamraters blod rinna, ögonen genmurade och så widare, och förutseende sitt eget öde fattade de mod; omfullkastade Possessionaten, bemäktigade sig hans eget straffinstrument och på ett energiskt sätt återbetalade honom både Capi-

tal och ränta af hans utdelade expenser. — Ett jemmerstri och weflagan till och med bön om förlåtelse frampressades, ur den hårdhertade Possessionatens mun; men folket war uppretadt och tänkte intet annat än, en gång för alla, fränskilja sig denna Tyrann, deras öde måtte blifwa hvad som helst. I denna wefwa framrusade ur den nära belägna skogen, helt andtruten, en ung man med en dubbelbössa och jagtväfska om arlarne, ropande innan han hunnit fram: håll! håll! å ni rasande godt folk!

Wi igenkänna i honom Alfred, och wid åsynen deraf igenkände arbetsfolket honom äfwen, som med hetfighet tillkännagåfwot sitt beslut, hwilket han genast förkastade, föreställande dem uti krasliga ordalag följderna af en dylik handling, och på detta sätt lyckades det honom stilla de uppretade, som på hans uppmaning återwände med lugn till sitt arbete.

Nu blef det Alfreds sysfelsättning att hjelpa den särade, hwarwid han fann honom mörbultad öfwer hela kroppen, så att både den blå och gula färgen varierade, samt till på köpet den högra armpipan aflagen, som förorsakade både jemmer, plågor och qwal; men Alfred med sin styrka i förening med sin medfödda menniskofärllek, lystade Skrällgren på hästen, med ena handen för att hålla honom i fadeln och den andra sköta tyglarne på hästen, forslade han den genompryglade Possessionaten till sitt hemwist, utan att werla ett enda ord med honom, med undantag af de hädelser, förbannelser och hotelser som Skrällgren utöste öfwer de fördömde torparelunsarnes oblyga tilltag.

Hemkommen på gården möttes de af frun och Aurelia, som med försträdelse åstådade Skrällgren. Med tacksamhet blickade de på Alfred, uti hvars rena anlete, de trodde sig kunna läsa att han för andra gången räddat hufsets Patron från dödsfara.

Så snart man hjälpt den särade i sin säng och godssets Kirurg och Läkare, en gammal färring som förenade dessa båda syflor i en person, blifwit esterfickad och ankommen lemna wi dem i ro, och wilja emedlertid afhöra samtaleet emellan de trenne öfrige handlande personerna.

XII.

Nå, yttrade frun, min kära Alfred, berätta öf nu i korthet orsakerne till denna bedröfliga händelse. Detta gjorde Alfred på ett sätt som wi förut känna, ty han hade wid sin ankomst tagit noga reda på orsaken till stafsfolkets handlingsfätt.

Frun blef mycket bedröfwad öfwer sin mans despotiska försarande, men icke mindre ledsen öfwer folkets hastiga och obetänksamma tilltag. Dmsider yttrade Alfred: Annu har jag ej hunnit esterstånka huruvida jag kan wara wärdig den älsfliga Aurelias

hand och hjerta, ehuru de hästige kärlekspassioner stormat i mitt bröst. Af dödens skickelse har jag visserligen varit lycklig, att twenne gånger rädda min husbondes lif. Detta allt har varit min pligt såsom menniska och min fördran dersöre kan ej sträcka sig längre än till tacksamheten. Min goda fru, kan jag våga hoppas erhålla Aurelias hand?

Fruen blickade åt sdan der dottren satt och sånn henne med rödblommiga kinder och nedslagna ögon räkna trädarne i sitt klädningsstyg.

— Nå min dotter, hörde du hvad Alfred sade?

— Af, jag hörde wist det och tänker: Ske guds wilje.

Dändligt lycksalig kallades Alfred nu den tacks Aurelia och stöt henne i sina armar, hvarpå han tryckte den ena kyssten efter den andra på hennes rostiga läppar. Modren beseglade detta tysta kärleksförbund med en tyft bön och utropade ömt och innerligt: lewmen alltid lyckliga mina barn.

Men ännu återstod den kinkigaste delen nemligen Possessionatens bifall. Man bestod dersöre att besöka den sjuke.

XIII.

Inkomne till Skrällgren frågade frun: Hur mår du min kära Birger? Har den kloka gumman kunnat lindra dina plågor?

— Jag befinner mig förbannadt illa, blef swaret; den färringen lär ej duga till mycket: men säg mig, af hvad anledning kommer du i sällskap med Aurelia och Alfred?

— Jo ser du, min bästa Birger, ett oestergifligt beslut har vår kära dotter Aurelia fattat, neml. att som maka tillhöra den raske Alfred.

— Aurelia och Alfred gifta sig? mumlade den sjuke; är det ännu ej nog bittert att känna dödens smärta i hela sin ryslighet, utan att äfwen i detta swära lidande bliwa påmind om dylikt.

— O! Nej min wän, inwände frun; tala icke så, gif dem din wälsignelse.

— Tyv! jag tål ej mycket; aj! sjukdomen tilltager. —

— Nå Gud som allas öden wäger skydda dig; jag märker du är swag. — Ja, jag är swag. — Efter någon befinning tillade han: Jag känner liksom en högre ingifning att bifalla hvad du begär. — Jag Alfred till din Inspektör — tag honom till din mäg! hör min dotter Aurelia, råd honom din hand. — Jag beder hwarken honom eller eder om den förlåtelse jag behöwer, men hoppas likwäl att ni öwer mig nedkallar himmelens wälsignelse. Jag skall ej på mitt sjukläger wara omenstlig, utan nu, fast än i sista stunden, bedja den allsmäktige Guden om förbarmande.

Dödsroflingar hördes reban. Under gråt uppfände de närvarande sina böner till Herran. Efter någon stund war Possessionaten död.

Till slut will jag endast nämna, att Enkan Skrällgren snart förglömdes sin sorg, och att Alfred genast intog sin plats såsom godiets Inspektör, och sedan forgetiden gått till anda fråde han bröllop med sin älskade Aurelia, till hwilket alla godiets underlydande woro inbjudna.

Tunnan den glada bröllopsfesten slutades wille några hålla tal, och dersöre började Wäns på Tungen sålunda:

Inunder tummig dal, Af Af och Björkar Lind och Ah! Wi samlas till en sommartest, I detta Tempel, hwem är Prest? O! är ej Alfred ännu qwar, Han som då alltid för oss war, En wärnare, en wän och far.

O! swarte då wår gamle Hans, Som satt på Lorpet Rosenkrans, Han så förskatt sit eget bästa, Och inwid det hon wårt will sätta, Att han är blifwen wår Patron, På Bruden spänner han nu skon.

Det ar så hjertligt sade Wäns, Det ar gudomligt sade Hans, När Gud oss kallar gå wi glada, Från werlden och från Drnhults spada.

Slut.

A.
da
ö
in
n:

te
s
n

l.

r?
är
ap
ra
ej
ven
se.

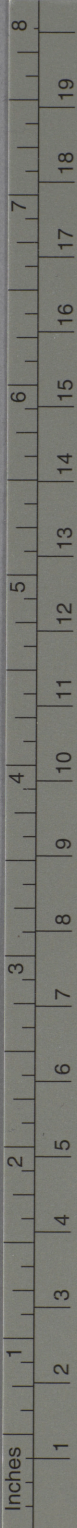
ag.
mer
sill
räff
elste
ens
öf.

nbe

nbe
och
elia,
der:

ntas
innu
rans,
i han
stär

Preis: 16 fl. Vto.



TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

